VECKOBLADET

Fredag 5 november

Utkommer fredagar 1999 25:e årg.

32

Delad valdag?

Några v-röster i Lund

Vänsterpartiet ska enligt tidningsuppgifter diskutera frågan om gemensam eller delad valdag. Det utbröt glädje på vissa borgerliga ledarsidor när vänstern i ett riksdagsutskott uttalade sej för skilda valdagar för riksdag och kommun, men Gudrun Schyman har deklarerat att tills vidade gäller uppslutningen kring det rådande systemet.

Vi frågade några vänsterpartister.

Ulf Nymark: Nej. Det blir inte större valdeltagande och mer demokrati. Se hur få som röstade kommunalt i Norge nyss! Och i många mindre kommuner finns det inget vettigt forum för en lokal debatt.

Åke Karlsson: Nej. En bra valrörelse innebär en så omfattande mobilisering att den inte kan upprepas för ofta. Men tre års uppehåll mellan samlade val är kanske bättre än fyra.

Cecilia Wadenbäck: Nej. Ett relativt litet parti som vårt orkar inte med för täta valrörelser, och framför allt är det svårt för de minsta partiavdelningarna i de små kommunerna. Tänk på att vi även har val till EU-parlamentet numera! En samlad valdag med röstning till EU, riksdag, landsting och kommun vart femte år vore kanske inte så dumt.

Mats Olsson: Nej. Det ökar inte demokratin.

Sten Henriksson. Nej. Jag tror på något slags kommunalt samband, det gamla socialdemokratiska argumentet. Egentligen skulle jag vilja ha tillbaka någon form av första kammare också. Det är en tanke som tycks ligga i tiden.

Karin Svensson Smith. Nej. Ställningstagandet i utskottet var nog ett misstag. Jag bedömer att det i riksdagsgruppen finns en kompakt majoritet för gemensam valdag.

Se även ledaren på sid. 2!

Manifestation till minne av

Kristallnatten

tisdag 9 november
Stortorget Lund kl. 19

Tal av Fredrik Ekelund och Heidi Fridh

Fackeltåg genom stan.

Friluftsbad på Östra Torn/Linero

I tidningarna har det framkommit att vänsterpartiet önskar friluftsbad på Östra Torn/Linero. Är detta en ny idé, eller finns det en förankring och bakgrund till det hela? Helt visst finns det en förklaring och bakgrund.

Det hela började egentligen vid de sammankomster som förekom i Rio-caféet för fyra år sedan. Rio-caféet, som är en fristående opolitisk sammanslutning består av personer på Östra Torn, som värnar, och är intresserade av miljöfrågor. En arbetsgrupp bildades, som skulle arbeta med vattenfrågor, och vid en av dess möten hade man inbjudit en klass från Flygelskolan, för att efterhöra vilka frågor de tyckte var viktigast ute i kommundelen. Vid detta möte framkom det helt klart att ett friluftsbad stod överst på önskelistan, både från elevernas sida och de boendes. Placeringen av detta bad var inte klart uttalat då, utan flera lägen diskuterades.

Nästa gång frågan dyker upp, är inom den diskussionsgrupp, som bildats med anledning av utbyggnadsplanerna för Lund. Den gruppen bildades på initiativ av byggnadsnämnden och stadsarkitektkontoret vid deras informationsmöten ute i kommundelarna. I denna grupp framfördes en hel del olika önskemål om förändringar i kommundelen, där bl.a önskemålet om friluftsbad fanns med, men nu hade läget preciserats till Vipeholm.

Varför just Vipeholm?

Ett utomhusbad i Vipeholmsparken skulle innebära flera fördelar.

Persontransporterna skulle minska, eftersom de flesta invånarna skulle ha badet inom gång- och cykelavstånd. Badet skulle kunna fungera som en mötesplats för kommundelsinnevånarna, vilket saknas för tillfället. Det skulle innebära en friskvårdande insats för kommundelsinnevånarna, Allt detta i Agenda 21:s anda, som kommunen ställt sig bakom.

Samtidigt skulle man bevara Vipeholmsparkens unika karaktär, och få en integrerad verksamhet med äldreboende, skola och fritidsaktiviteter. Man skulle bryta den ensidiga satsningen på idrottsanläggningar, som för närvarande sker på Klostergårdsområdet.

Behovet finns

Finns det då ett behov av en sådan anläggning? Utan tvekan.

Inflyttningen till de östra delarna av tätorten Lund har ökat markant de senaste fem åren, varför befolkningsunderlaget i kommundelen är cirka 13 500 personer, d.v.s. nära två gånger så många innevånare som i Södra Sandby, där det finns ett utomhusbad. Under de somrar som varit, har det visat sig att ett icke så ringa antal personer, boende i kommundelen Östra Torn/Linero, vid ett flertal tillfällen utnyttjat badanläggningen i Södra Sandby. Detta med anledning av den överbefolk-ning, som brukar var fallet vid varma sommardagar på Källbybadet och att avståndet till Källbybadet upplevs som långt för de badgäster som använder sig av bil som transportmedel.

Man skulle för utomhusbad, få en enastående möjlighet till en miljö, som innebär att man utan särskilda åtgärder kan erbjuda en skuggig och lummig omgivning, för de som så önskar. Tyvärr består ofta en modern badanläggning av en enorm gräsyta, utan möjlighet till skugga och lä för vinden. För bassängvattnets uppvärmning skulle med fördel solvärme kunna användas. Denna uppvärmningsmetod har redan provats på utomhusbadet i Dalby, med stor fram-gång. Här får man en möjlighet, att redan på planeringsstadiet planera för detta.

Lars A. Ohlsson
ers. (v) KDN Östra Torn/Linero

Tre aktuella miljöfrågor till Karin Svensson Smith

Sydsvenskan har just haft en artikelserie om alternativ energi som visat att den fortfarande står för en liten bråkdel av den svenska produktionen trots alla forskningsmedel som satsats. Och de senaste forskningsanslagen användes inte fullt ut p.g.a. brist på idéer. En kommentar?

– Det får vi nog leva med så länge som energiproducenterna inte betalar de totala miljökostnaderna för sin verksamhet. Vad kärnkraften beträffar är ju frågan om slutförvaringen av det radioaktiva avfallet fortfarande olöst, det har t.o.m. miljöminister Kjell Larsson nyss erkänt. Den kostnaden går alltså inte att beräkna men är säkert enorm. Dessutom har vänsterpartiet krävt att statsgarantin för skador som kostar mer än 2,3 miljarder kronor ska tas bort, och de premierna skulle inte bli billiga på den privata försäkringsmarknaden. Men trots de fördelar som kärnkraften åtnjuter är kommer troligen en del av deras produktion att vara olönsam under de närmaste åren, eftersom elpriset sjunker genom avreglering och internationell överproduktion. Det fick jag bland annat klart för mej genom ett besök hos Vattenfall nyss.

Det är också vad jag säger åt ekonomikollegerna i riksdagsgruppen: kräv inte subventioner till den alternativa energin, begär i stället att de nedsmutsande energialstrarna betalar sina fulla kostnader. Subventioner tar normalt slut efter en introduktionsperiod, men ingen vågar starta en storskalig produktion etanol eller metanol eftersom de långsiktiga prisrelationerna ser ut som de gör.

Hägrar en pålitlig marknad för alternativen så komer nog också forskarnas idéer fram.

Du och din riksdagsgrupp har ju propagerat för etanol som motorbränsle. Nu har Per Kågeson uttalat sej mot etanolbussarna i Stockholm för att de bl.a. vållar problem för allergiker med sina avgaser.

– Jag träffade Per Kågeson på Luftvårdsförbundets möte, och han ville visst ha etanol, men han tyckte att man skulle blanda in cirka 15 procent i hela bussflottans bränsle, inte driva ett mindre antal bussar hundraprocentigt. Gör man det och utrustar bussarna med partikelfällor är etanol fortfarande ett bränsle att satsa på.

Det har blivit trubbel i Malmö med utbyggnaden av soptippen i Spillepengen, dit också Lund kör sopor. Den håller på att bli full.

– När jag sysslade med kommunalpolitik i Lund föreslog vi att Lund skulle ta hand om sitt eget avfall, vilket skulle tvinga oss att återvinna mycket mer, inte bränna och deponera. Jag vet inte om kamraterna driver den linjen ännu.

Ett problem med Malmö är att de har byggt sej fast i sopförbränningen genom att deras fjärrvärme till så stor del baseras på den. Därför har de inget genuint intresse av ett bättre system.

VB KOMMENTAR

Var fjärde år är nog

Här i Lund förvaras vänsterpartiets affischbockar på vinden tre trappor upp i det hus där partilokalen ligger. Trappan är brant och mörk, bockarna står längst inne i vindsutrymmet. Att ta ner dem till gatunivå och än mer att lyfta upp dem igen är ett hästjobb.

Detta är ett tungt materiellt argument mot skilda valdagar till kommuner och riksdag, något som förmodligen skulle innebära två år mellan valen mot nuvarande fyra. Ni har kanske sett att vänsterpartiet nu ska diskutera skilda valdagar, sedan ett ställningstagande i ett riksdagsutskott har tolkats som en förändring av den tidigare linjen med uppslutning kring det nuvarande systemet som gällt sedan 1970, alltså med gemensam valdag.

Men det finns mer sofistikerade argument än så.

Argumentbördan ligger förstås på dem som vill ändra. De påstår att rikspolitiken nu överskuggar valen till landsting/region och kommun, och att skilda valdagar därmed skulle vara en vinning för den lokala demokratin. Det är ett hedervärt argument men det håller inte.

Det höll dåligt redan före 1970. Visserligen fanns det då en riksdimension i landstingsvalet i och med att det påverkade första kammarens sammansättning, men efter vad vi minns spelade partiledarna och andra rikspolitiker en helt dominerande roll i valkampanjerna. När vänsterpartiet (vpk) för första gången i modern tid drev en aktiv kampanj i Lund, 1973, var det med stark betoning på kommunalpolitiken. Den inriktningen fortsatte under framgångsvalen 1976 och 1979, och vi upplevde att partiet fick lokala röster t.o.m. från personer som röstade höger i riksdagsvalet. Lund var en av svenska kommuner där "röstsplittringen" var störst.

Den fortsatte också under 1980- och 1990-talet när partiet gick tillbaka i Lund, en utveckling som vände först 1998. Det berodde inte på att kommunalpolitiken kom i skymundan utan på att andra partier vässade sin kommunala profil samtidigt som vänsterpartiet inte var lika fräscht. Vi fick faktiskt färre röster lokalt än nationellt. Men totalt i Lund och landet har röstsplittringen fortsatt att öka, vilket tyder på att väljarna tar självständig och separat ställning på de båda huvudnivåerna. (För att slå igenom i ett landstings/regionval behöver däremot ett parti heta något på "sjukvård".)

Våra erfarenheter säger alltså att vänsterpartiet bör hålla fast vid sin tidigare politik i frågan, vilket också torde ha fördelen att underlätta samarbetet med regeringen. Att bära affischtavlor vartannat år sliter hårt på ett litet parti med aktivistkultur.

SAMTIDA BEKÄNNELSER
av en lundensisk kommunalman, 3

Under ett årsmöte för några år sedan kom vi att diskutera 70-talet. Någon tog det som ett exempel på hur vänstern kunde nå framgångar genom så kallad utomparlamentarisk kamp.

På ett sätt är det sant. Kulturellt och ideologiskt var 70-talet vänsterns.

Jag saknar fortfarande Narrengruppen och Oktober – t.o.m. Fria Pro kan jag sakna. Det är grovt orättvist att betrakta den tidens proggteater som enkel plakatkonst. I själva verket var det ett mycket vitalt experimenterande med teaterformen.

Det var inte bara teater. Det var också musikrörelsen. Det var tidningar och tidskrifter och en aldrig sinande ström av debattböcker. Idag är det svårt att förstå hur starkt vänsteruppsvinget var. Det var inte bara det att vi hade en stark egen offentlighet. Vänstern var ocksÅ stark i den allmänna offentligheten. Det kulturella och ideologiska klimaten var helt annorlunda än idag. Mycket av det nyliberala tankegods som flutit omkring pÅ 80- och 90-talen var totalt utdefinierat då.

Socialdemokraterna stod för beslutsfattandet

Det var i TV:s samhällsprogram och på tidningarnas kultursidor vi vann våra segrar. I politiska val vann partierna till vänster om socialdemokratin inte några segrar alls. Vpk balanserade kring fyraprocentsspärren och småpartierna existerade i praktiken inte utanför vänsterns egen offentlighet.

Folk tror ofta att kultur- och idédebatter förs i något slags finrumsvakum. Så är det sällan. De både påverkas av och påverkar stämningen bland s.k. vanligt folk. Så var det nu också. Vänstervinden fick verkligen politiska konsekvenser. Det var den som möjliggjorde reformerna på 70-talet: utbyggnaden av offentlig sektor, stödet till ANC och annan solidarisk utrikespolitik, framstegen för kvinnorörelsen, medbestämmande och anställningstrygghetslagarna m.m.

Men det var socialdemokraterna som ensamma fick stå för beslutsfattandet. Det var de som förde den solidariska utrikespolitiken. Det var de som byggde ut offentlig sektor. Det var de som satt sin prägel på arbetsrätts- och medbestämmandelagarna. Det var de som förde försöken att skapa en kollektiv kapitalbildning till ett snöpligt nederlag.

Vpk abdikerade

Vpk var mycket aktivt. De många nya medlemmarna deltog framgångsrikt i den utomparlamentariska kampen. Vi hade många vänner bland journalisterna både på TV och i borgerliga tidningar och fick mycket förmånlig publicitet. Trots det lyckades vi inte i valen och fick inte något inflytande över beslutsfattandet.

Det är viktigt att fundera över vad det berodde på.

Ett enkelt svar är att folk genomskådade oss. De insåg att den hejdlösa överbudspolitik vi förde inte var genomförbar. Vår revolutionsromantik skadade vår demokratiska trovärdighet

Ett annat svar är att vi helt enkelt inte ville ha något reellt inflytande. En italiensk kommunist sa vid den här tiden att makt korrumperar men att vanmakt korrumperar lika mycket. Vpk var korrumperat av en lång tids vanmakt. Den politik vi förde innebar att partiet abdikerade från alla aspirationer på att styra utvecklingen. Istället odlade vi vår trygga men sekteristiska oppositionspolitik.

Det kan låta konstigt att ett politiskt parti faktiskt inte vill ha makt. Men de som följt våra interna diskussioner förstår vad jag menar. Jag tänker på rädslan att inte ha hundra procent rätt, på strävan att inte bli kritiserad ifrån vänster. När den får majoritet och det får den fortfarande alltför ofta blir resultatet att man ställer ogenomförbara förslag och kan föra en obefläckad socialistisk oppositionspolitik.

Den inställningen gjorde att vpk såg de socialdemokratiska 70-talsreformerna som utslag av klasssamarbetspolitik. Det är en historisk ironi att dagens revolutionära traditionalister inom Vänsterpartiet ser varje avsteg från samma reformer t.ex. arbetsättslagarna – som klassförräderi. Idag är det 70-talets klassamarbetspolitik som till varje pris måste försvaras.

Förlorade möjligheter

Det är naturligtvis ohistoriskt att tänka så. Men ändå. Tänk om vpk inte fastnat i sekterism och revolutionsromantik. Tänk om vi öppnat oss utåt istället för att odla vår helighet och föra dessa ändlösa gräl med smågrupperna om vilka paroller som var mest "korrekta". Om vi på allvar försökt göra politik av vänsterns erfarenheter hade mycket kunnat vara annorlunda idag

Förutsättningarna fanns inte barå i opinionsläget. De fanns faktiskt också inom partiet. I början av 60-talet – före vänstervågen – höll det på att växa fram ett nytt vänsterparti som kunnat sätta bestående spår i samhället. Vi hade kanske kunnat röra oss en liten bit mot det som är vänsterns mål: människans frigörelse.

Nu blev det inte så. Det tidiga 60-talets förnyare klämdes mellan partiets Moskvafalang och oss unga nyleninistiska revolutionsromantiker. 1972 års program antogs genom en ohelig allians oss emellan.

Och 70-talet blev ett decennium av förlorade möjligheter.

Roland Andersson

Apoteksläget

OBS! Grov, bitter ironi OBS!

Som bekant är Centralapoteket i Lund stängt sedan ett drygt halvår, sedan man påbörjat ett arbete med att bygga om hyllorna för pillerburkarna. Det har inte varit helt utan olägenheter för allmänheten men man måste ju förstå och respektera skälen: magnecylen ska nu stå där tidigare plåstren förvarades, medan hostmedicinen får byta hylla med fotvårdsartiklarna. Dessutom ska in- och utgång byta plats medan personalutrymmena ska målas om. Kort sagt: en verkligt genomgripande process som tvingat fram ett totalt stillestånd. Inte ens personalen har kunnat vistas där utan har tvingats till långa uppehåll på Kanarieöarna m.fl. platser.

Rörligt fältapotek

Nu har apoteksförvaltningen faktiskt visat viss omtanke genom att ett antal förbandslådor gjorts tillgängliga ute i stadsdelarna där man kunnat inhandla sina behov: man har haft hygglig chans att få tag på häfta överallt medan t.ex. febertermometrar och hålfotsinlägg har krävt besök i de norra stadsdelarna. Ett rörligt fältapotek har tidvis varit uppställt på Stortorget.

Härom veckan gick emellertid också den möjligheten förlorad. Det var förstås moderniteten som krävdes sitt. Ett nytt datasystem ska tas i bruk och alla måste gå på kurs i två veckor. Ett rykte om att låntagarna skulle stansas med särskilda hål i öronen för att sedan kunna registreras rent elektroniskt har dock visat sig felaktigt. I stället ska, enligt vad VB inhämtat, det binära systemet i förvaltningens elektronhjärnor konverteras på så sätt att samtliga nollor bytes mot ettor och tvärtom.

– Vi satsar på det moderna IT-samhället, säger en av våra källor, och passar inte galoscherna så kan vi erbjuda en hatt i samma storlek!

No comments

VB har förstås vänt sig till Föreningen Apoteksvännerna, för en kommentar, men en talesman för den vitala läkemedelskonsumentorganisationen avböjer att yttra sig – man vill gärna fortsätta att vara vän med Apoteket.

Lucifer

Läsvärt i Dagens Nyheter

Har ni märkt att man åter kan läsa ledarsidan i Dagens Nyheter utan att behöva drabbas av blodstörtning? Detta sedan den den mycket socialliberala och kloka Barbro Hedvall gått över från Expressen. För många är hon även känd från Studio Etts panel.

Annars ville jag fästa uppmärksamheten vid ett par artiklar som stått i tidningens kulturdel under senare tid.

Nu senast var det Thomas Anderberg som skrev – han är alltid lika läsvärd oavsett det handlar om musik eller filosofi.Han hade intervjuat den amerikanske miljöskribenten Mark Hertsgaard och temat var miljöfrågans och miljörörelsens tillbakagång, ett fenomen som Manuel Castells inte hunnit registrera i sin magnifika sociologiska rundblick över samtiden. Anderberg undrar varför det har blivit så. Är det för att de tidiga miljöprofeterna (Georg Borgström och en rad andra) var alltför alarmistiska? Oljan tog ju inte slut, luften går fortfarande att andas, skogen dog inte utan växer snabbare än nånsin?

Men de grundläggande problemen kvarstår, konstaterar Anderberg. Prognosen för jordens befolkningsökning stämde tämligen exakt, och en växande folkmängd där obevekligen på jordens resurser. Och han tillhör de många som oroas av att även kinseserna börjar skaffa bil i masskala.

I samma tidning ser jag att miljöpartiets veckotidning Miljömagasinet ska försättas i konkurs. Jag brukade läsa den på stadsbiblioteket och har följaktligen inte sett den på ett halvår. Den var inte särskilt bra men man fick en hum hur diskussionerna gick i partiet. Det verkligt oroande är förstås om tidningens död förebåda miljöpartiets frånfälle ur riksdagen. Det behöver inte gå så, vänsterpartiet överlevde förlusten av Ny Dag, men jag fruktar det värsta med tanke på opinionssiffrorna, partiets svaga organisation och klena nyrekrytering och som sagt miljöfrågans allmänna försvagning.

Visserligen är vänsterpartiet mer drivande i miljöfrågor för tillfället och kunde kortsiktigt vinna över mp-väljare. Men är socialdemokraterna intresserade av en samverkan enbart med oss? Jag tror det inte.

Sen vill jag nämna ett par inlägg i debatten om Lars Weiss. Ett var av Theodor Kallifatides, en av de reservanter i STV-styrelsen som fick Weiss att avstå från posten. Den andre var filosofiprofessorn Ingvar Johansson, för övrigt aktiv i vpk under sina år i Lund.

Båda betonar de att moralkraven måste växa med en persons position. Även om Weiss inte gjorde något formellt brottsligt när han sålde sitt skalbolag, uppvisade han en snikenhet och ett dåligt omdöme som inte var förenligt med den post som han aspirerade på.

Jag fick i tankarna i en diskussion här i vår provins, om vänsterpolitiker som för andra predikar en miljö- och trafikmoral som de inte beredda att följa själva.

Gunnar Sandin

Om tåg i Lund

Föreningen Gamla Lunds årsbok 81 har nu utkommit. Den handlar om ett mycket aktuellt ämne, nämligen Lund C. Ungefär samtidigt som boken kom ut påbörjades förberedelser för det nya stationsområdet väster om stationen. Författare är Gunnar Sandin, välkänd för Veckobladets läsare.

Boken är en mycket läsvärd beskrivning av järnvägens historia i Lund, med ett omfattande bildmaterial. Utgångspunkten är naturligtvis stationen och dess omgivningar. Vi får mycket information om stambanans och stationshusets tillkomst under 1850-talet. Utvecklingen med utökningar, ombyggnader och provisorier beskrivs ingående fram till våra dagar. I vissa fall har nytt, intressant material framkommit. Tyvärr får man inget svar på den fråga många ställt angående vem som egentligen har ritat Lund stationshus. Men det kan man inte lasta författaren för, det verkar som om arkitekten verkligen lyckats sopa undan spåren efter sig.

Vi får även läsa om de sorglustiga turerna i försöken att få fler järnvägslinjer till Lund, något som är beskrivet mer i detalj i BLHJ-boken från 1987. Det som idag finns kvar utöver stambanan är förutom diverse industrispår järnvägen till Kävlinge, som nu räknas som en del av Västkustbanan.

Det finns mycket nytt att hämta i boken även för en hyfsat järnvägsintresserad läsare. Stationsområdets inverkan på omgivningarna beskrivs ingående i boken, och visas i detalj i en omfattande kartbilaga i slutet av boken. Hur många vet t.ex. att bangården flyttades norrut i en större ombyggnad under 1920-talet? Eller att viadukten vid Trollebergsvägen är från början av 1930-talet, till skillnad mot den vid Svanevägen, som är från 1870-talet?

De senaste decenniernas förändringar finns också med, både pågatåg, kustpilar och X2000.

I år är det 143 år sedan stambanan Malmö–Lund blev färdig. Bokens sista kapitel är en blick framåt 143 år i tiden, till år 2142. Författaren tvivlar inte på att stationshuset finns kvar då, och jag tror han har rätt.

Boken är ett måste för den järnvägsintresserade Lundabon. Men den borde även vara intressant för övriga Lundabor som är intresserade av stadens historia.

Hans Persson

Hör maskinernas sång!

På vänsterns appellmöte i lördags spelade Röda Kapellet bland annat "Hör maskinernas sång", och mötesledaren annonserade den ungefär sålunda. "Den går i tretakt och moll. Kanske är det så som en maskinmelodi ska låta under postindustrialismen."

Marxister vet emellertid att människan inte lever av tjänster allena. Ännu behöver hon socker och grönsakskonserver, järnsvamp (till kugghjul och järnberikning av livsmedel) och sanitetsporslin och uppslagsböcker och träleksaker, och ännu använder hon en mängd saker som inte är strikt nödvändiga, som de massor av förpackningar som spottas ut från PLM och Å&R. Den svenska och skånska tillverkningsindustrin lever, och elementära kunskaper om den tillhör allmänbildningen.

Just elementära kunskap kan få av en liten skrift av Anders Johnson med titeln *Företagsamma Skåne*. Den är utgiven av SAF, och den hyllar följaktligen entreprenörer, talar illa om regleringar och förbigår de offentliga satsningar som i många fall har skapat en bas och marknad för den privata produktionen. Men den är välskriven, med både skönlitterära och historiska dimensioner, även om man inte ska tro på dess uppgift att Skåne fick sin första rälsbana med hästdrift 1805. Det skedde faktiskt sju år tidigare.

Det står förstås en del om den skånska livsmedelsindustrin, och landskapet står ju för hela 30 procent av den svenska produk-tionen. Det nämns något men mindre om skogsindustrin trots att Skåne har en skogstillväxt i nivå med Västerbottens, tack vare ett gynnsamt klimat och ett omfattande, gödande kvävenedfall från vägtrafiken. Blir de nya gruvprojekten på Österlen lyckosamma kan vi kanske tävla med Västerbotten på det området också. Tills vidare kan vi beundra de mäktiga groparna efter diabasbrytningen i Lönsboda.

Ett uppslag med karta visar många av de näringslivsminnen som finns i Skåne. Vi vill särskilt framhålla Hässleholms filfabrik, gruvmuseet i Nyvång, med det väldiga slaggberget, och järnvägsmuseet i Kristianstad. Vi får se hur det går med Kockumskranen nu när statsminister Persson har uttalat sej för dess bevarande.

Skriftens underrubrik är "Från Findus till Bokus", och vill väl därmed visa att det skånska näringslivet hänger med in i IT-åldern. Fast just nu kånkar åter Bokus skapare, Leander & Malmgren.

Gr

Sockerbruket i Örtofta är ett måste för tungindustriromantiker så här i betkampanjtider.Men skylten har ändrats från "Sockerbolaget" till "Danisco" sen Knitte Stenlund gjorde teckningen 1992.

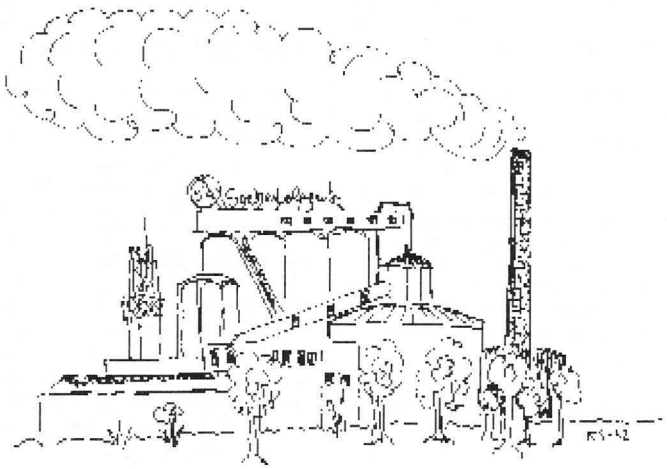

Tjetjenien

Jag tillhörde dem som fann Natos bombningar av Jugoslavien vara brottsliga: stridande mot folkrätten, terrormässiga i sin avsikt att slå sönder infrastrukturen i ett land och militärt enfaldiga. Jag har inte haft anledning att ändra ståndpunkt.

Desto angelägnare är det att säga detsamma nu om Tjetjenien. Ryssland bedriver ett kolonialkrig, komplett med rasism och total hänsynslöshet mot civilbefolkningen. Kanske fick Jeltsin och hans korrupta regering inspiration av Nato: går det så går det. Mycket riktigt förhåller sig de västliga allianserna föga mer än milt ogillande – det viktiga är att inte störa de goda kontakterna med Jeltsinkretsen. Vi här i landet har inga speciella band med de många småregionerna i Kaukasien och därmed är det kanske förståeligt att det inte blir några offentliga opinionsyttringar. Men jag uppmanar alla att se detta krig för vad det är: ett smutsigt kolonialkrig som Ryssland inte kan vinna, bara ytterligare dras ner i skiten.

Sten Henriksson

VECKOBLADET Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Prenumeration 200 kr per år. Ins. på postgiro 1 74 59-9. Ansv. utgivare: Monica Bondesson. Sättning och lay-out VB-red. på Vänsterpartiet Svartbrödersgatan 3, måndagar efter kl 19. Manus kan lämnas på lokalen, tel 13 82 13, fax 123 123, e-post vp@lund.mail.telia.com. Eftertryck av texten tillåtes om källan anges. Bilder är upphovsmannens egendom. Red. förbehåller sig rätten att korta insänt material. Tryck: KFS AB Lund.

HAR DU FLYTTAT? skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan)

NY ADRESS.....

.....

Oktoberoffensiven avslutad

Vänsterpartiet har, som ni förhoppningsvis har märkt om ni har rört er i centrum på lördagarna, genomfört en kampanj där vi har, dels använt vår eminenta orkester Röda Kapellet som publikdragare och aktualiserat frågor som vi driver och kommer att driva på kommunalplanet i Lund och även tagit fasta på den s.k. köksbordskonceptet där våra kommunalpolitiker har varit tillgängliga för dialog med kommuninnevånarna och andra intresserade. Syftet har varit att synas och höras men framför allt att föra frågorna till torgs för att få synpunkter och reaktioner.

Gensvaret har varit över förväntan och som sagt trägen vinner. Första lördagen slog vi ett slag för en kommande motion i fullmäktige angående den kommunala musikskolan. Vänsterpartiet anser att alla barn i Lunds kommun skall få möjlighet att lära sig spela ett instrument kostnadsfritt. De goda effekterna av ett sådant förslag skulle fylla hela Veckobladet, så jag nöjer mej med att påpeka att det skulle ge Sveriges bytesbalans ytterligare ett lyft, med förhoppningen att några beslutsfattare från den borgerliga majoriteten läser VB. Money talks you know.

Det andra mötet handlade om internationell solidaritet, en bristvara i detta land där man inte ens kommer upp i enprocentsmålet i bugeten. Det är skamligt tycker jag. Alonso Acosta från Svensk-kubanska föreningen och Gunnar Stensson talade.

Det tredje mötet, den s.k. finalen, tog vi i så det sprack bildligt talat. För det var precis vad det gjorde. Röda Kapellet, som vid det här laget verkligen hade blivit varma i kläderna, visade var skåpet skulle stå och svänget samlade många lyssnare. Cecilia berättade för Lundaborna vad vi tycker om nuddisarna. Karin Svensson Smith, vår driftiga riksdagskvinna, inledde med ett tvåminuterstal. Ännu fler åhörare strömmade till. Då slutade ljudanläggningen att fungera. För min egen del spelade det inte någon roll. Jag är utrustad med åttaliterslungor men för Cecilias och Karins del var det ju kört. Det gick med andra ord att avsluta mötet men det är väl typiskt. Det är ju tur att Karin bor i Lund. Hon skulle ju ändå hit. Tänk om det hade varit Johan eller Gudrun vi hade bjudit in?

Jag vågar knappt tänka tanken. Jag kan se rubrikerna i Sydsvenskan "Vänstermöte slutade med fiasko" Ingen vet vad som sades för ingen hörde och lika bra var väl det etc.

Och allt på grund av en j–ä sladd.

Vad kan vi då lära oss av dessa möten? Röda Kapellet fyller en mycket viktig funtion för att mötena skall bli publikdragande och lyckade och jag vill passa på att tacka samtliga musiker för gott samarbete. Det har varit uppskattat av Lundaborna att vi har synts och varit öppna för dialog och att det har varit direkta beslutsfattare dvs. kommunpolitiker man har träffat. En bristvara i gatubilden i Lund. Det tror jag vi vinner mycket på i längden. När var Göran Brinck på torget sist, förutom att handla grönsaker? Ibland får man uppfattningen att den borgerliga majoriteten har anammat den gamla Wallenbergsdevisen "Att verka men inte synas". Å andra sidan så med den politik man bedriver så är det kanske lättare att slippa konfronteras med Lundaborna. Var blev skattesänkningen av etc?

JW

Medlemsmöte (v)

Torsdag 11 november har vänsterpartiet medlemsmöte (Medeltidssalen i Folkets hus kl. 19). På dagordningen står bl.a. val av ombud till Skånedistriktets höstkonferens. Konferenserna har på senare år varit debattglada tillställningar där inte minst delegaterna från Lund har kommit i skottgluggen. Detta kan fortsätta eftersom Lundaombuden på den förra konferensen lovade att kritiskt granska regionpolitiken. En speciell aspekt av detta (förmånsbilar) har på sistone belysts i VB men det finns även tyngre frågor att ta upp. T.ex. undrades på det förra medlemsmötet varför partiets ledande regionpolitiker är så osynliga i pressen.

Lunds bidrag till distriktets ekonomi har varit en långvarig stridsfråga med både principiella och praktiska aspekter. Nu tycks en uppgörelse vara på väg och information kommer att ges på medlemsmötet.

Vänstern påverkas liksom andra partier av att den borgerliga majoriteten omorganiserar den kommunala förvaltningen. Ett antal förtroendeposter ska om- eller nytillsättas. Nya är tre barn- och skolnämnder (norr, söder och öster) samt en förtroendenämnd och en vård & omsorgsnämnd, medan i första hand kommundelsnämnderna som bekant försvinner.

Försökspensionär IX

Som nämndeman vid Lunds tingsrätt har jag under många år deltagit i att skipa rättvisa. Jag svor domareden 1983 i vardagskläder, dvs utan slips och kavaj, eftersom jag normalt inte använder det. Då var det vanligt att man skulle se väldigt uppsträckt ut för att markera lagens stränghet gentemot de eventuella lagöverträdarna.

Men Sveriges lagar är inte stränga och tonen är vardaglig vid förhandlingar. Den tilltalade behandlas vänligt korrekt och inte alls som i utländska domstolsscener på TV där de grillas hårt av briljanta åklagare tills de faller samman och erkänner.

En framgångsrik försvars-advokat är inte speciellt aggressiv, vältalig eller mångordig, utan prickar stillsamt in oklarheter i åklagarens påståenden och koncentrar sig sedan ofta på att mildra påföljden genom att framhäva sin klients goda sidor, olyckliga uppväxt och beredvillighet att bättra sig.

Under min tid har de fullmäktigevalda nämndemännen blivit jämställda med yrkesdomaren i den meningen att denne inte längre har utslagsrösten, samtidigt har antalet nämndemän minskat till tre vid en normal rättegång. Det är en bra förändring, tror jag, ty en liten grupp på fyra personer fungerar ofta väl vid de överläggningar som föregår ett domslut.

Nu när det är besparingstider dyker det upp förslag på att nämndemännen ska bort och på så vis definitivt skilja den dömande makten från den lagstiftande – samt spara skattemedel till de yrkesverksamma juristerna. Men den svenska rättstraditionen med nämndemän har anor ända ner till 1300-talet och bygger i sin tur på tingen då de fria männen samlades för att lösa konflikter. Man kan säga att tanken på demokrati egentligen föddes ur det dömande tinget; det isländska tinget brukar också anses vara den första riksdagen.

Jurysystemet, som finns i många länder, innebär att en tillfälligt sammansatt grupp medborgare ska avgöra i skuldfrågan, medan en nämnd består av domstolserfarna folkvalda som även ska ta ställning i påföljdfrågan. Det förefaller mig som att en jury är mycket enklare att manipulera av press och jurister än en nämnd.

Landets lagar är inte givna av Gud utan fastställda av Sveriges riksdag. I filosofen Hägerströms anda är lagarna "bara" regler som kontinuerligt ändras beroende på vilka värderingar som är rådande i samhället . Nämndemännen torde fungera som viktiga länkar mellan det praktiska vardagsarbetet i domstolarna och lagstiftningsarbetet i riksdagen.

Förr var det väldigt fint att vara nämndeman och det stod ofta på gravstenen att man varit det. Numera är det så där lagom attraktivt eftersom det är sämst betalt av alla förtroendeuppdrag och för man inte längre bryr sig så mycket om skrytiga gravstenar. Grundarvodet för en hel dag är 300 kr sedan 10 år tillbaks.

De som är i yrkesverksam ålder har ofta svårt att bli fria från sina jobb, så det lär vara en viss övervikt av pensionärer bland nämndemännen.

Det är praktiskt ty äldre har möjlighet att på kort varsel rycka in, och att ställa upp när rättegångar pågår flera dagar. Så för min egen del, nu talar jag i egen sak förstås, tycker jag inte att det är förfärligt om pensionärer för en gång skull håller sig väl framme i det offentliga livet.

De till åren komna har också ofta skaffat sig så mycket livserfarenhet att de vid behov vågar stå för en egen uppfattning gentemot de lagkunniga; och när det kommer till kritan är det ofta vanligt sunt förnuft som behövs vid bevisvärdering och påföljdsbedömning.

Gamle Finn

KOMMUNALPOLITIK. Må. 8.11 kl. 19, v-lokalen. Ärenden inför Byggnadsnämnden 11.11, Miljönämnden 9.11 och Utbildningsnämnden 10.11.

RÖDA KAPELLET. Ingen rep. sö. 7.11. Inget spel Kristallnatten (tyst demonstration). Boka in proggfest fre. 10.12!

VECKOBLADET
Detta nummer gjordes av Gunnar Sandin.
Nästa redaktör: Sten Henriksson.

Manus sänds per post till:Veckobladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund.
Måndag e. 17 till fax 046-123123.
Manus mottas gärna på epost, vp@lund.mail.telia.com eller 3,5" diskett.
Telefon till redaktörerna:
Sten Henriksson 046-14 44 57
Gunnar Sandin 046-13 58 99
Marianne Sonnby 046-13 19 75
Vid utebliven tidning ring:
Cecilia Wadenbäck 046-13 82 13.